

7

สามปี

ปังๆๆ! เสียงประทัดระเบิดดังมาเรื่อยๆ กลิ่นดินปืนเข้มข้นจาก
นอกกำแพงลอยตามลมเข้ามาพร้อมกับเศษประทัด ฉันทนตัวอยู่บนเตียง
ข้างหน้าต่าง มองดูอยู่สักพักก็ยื่นมือไปคว้ามาอย่างอดไม่ได้ แผ่นสีแดงสด
ชิ้นเล็กๆ ปะทะเข้าดวงตา น่ายินดีเหลือเกิน คิดแล้วมูมปากฉันก็โค้งขึ้น
โดยไม่รู้ตัว...

"คุณหนู ยิ้มอะไรอยู่หรือเจ้าคะ"

เสียวเถายิ้มแฉ่งไหลขึ้นมาจากข้างหลัง ในมือถือใจ็กรังนกร้อนๆ
จนขึ้นไกรุ่นมาด้วยหนึ่งถ้วย

"ระวังลมนะเจ้าคะ ช่วงเทศกาลอย่าได้เป็นไข้ไม่สบายไปเชียรว" พุดจบ
ก็ไข่ช้อนคนรังนก เธอเป่าเบาๆ เหลือบตาพลงยืมยื่นให้ฉัน "รีบทานเถิด
เจ้าคะ รังนกเย็นแล้วจะเสียคุณค่านะเจ้าคะ"

"ขอบใจเจ้ามาก ท่านแม่บ้านเถาเอ๋อร์" ฉันท้มรับ

"คุณหนูเข้าใจล้อข้าเล่นจริงๆ" เสี่ยวเถาหัวเราะคิก
ฉันทันไปพยักหน้ายิ้มๆ เสี่ยวเถาเข้าใจความหมายรีบทรุดตัวลงนั่ง
ข้างๆ ไม่ลืมคว้าตะกร้าตัดเย็บที่อยู่บนโต๊ะมาด้วย เธอหยิบพื้นรองเท้า
ขึ้นมาเย็บ ส่วนปากก็เล่าเรื่องโน้นเรื่องนี้ให้ฉันทันฟังไปเรื่อย ฉันทันฟังไปยิ้มไป
แต่ใจกลับลอยออกไปนอกหน้าต่าง...

ที่จริงแล้วเวลาสามปีนั้นนานขนาดไหนตอนนี้ฉันทันเองก็นึกภาพไม่ออก
เสียแล้ว จะว่าไปน่าจะเป็นช่วงเวลาที่ยุติธรรมที่สุดๆ แต่เอาเข้าจริงมันก็ไหล
ผ่านไปเพียงชั่วพริบตา พอลองมาคิดดูดีๆ ว่าก่อนหน้านั้นได้ทำอะไรไปบ้าง
ก็กลับไม่มีภาพอะไรชัดเจน ถ้าจะบอกว่าความขมขื่นทรามานทำให้คนเรา
ยิ่งจำฝังใจแล้วละก็ อย่างนั้นความสุขก็เพียงแค่ทำให้เวลาผ่านไปไวเหมือน
ติดปีกลื่นๆ ผ่านไปแต่กลับไม่ทิ้งร่องรอยอะไรไว้เลย...

สามปีนั้นอันเสียที่เดิมทีน่าจะโคกเศร้ายันหวังยังคงรำเงิกระปรี้กระเปร่า
ทุกๆ วันเขาจะอ่านหนังสือ คัดอักษร ฝึกวิทยายุทธ์ด้วยความกระตือรือร้น
หรือไม่กี่ปลูกต้นไม้กับฉันทัน ดูฉันทันทำอาหาร ดูแลต้นไม้ ตกปลา หรือแม้
กระทั่งเคลื่อนย้ายจัดแจงข้าวของเครื่องใช้ไปมาโดยไม่ยอมให้ตัวเองว่างเลย
ดูเหมือนเขาได้ใช้ทุกเวลาที่ผ่านไปในแต่ละวันอย่างเต็มที่ เพราะอย่างนี้
ร่างกายจึงได้แกร่งและอดทนต่อความลำบากได้มากขึ้น

บางครั้งเขาจะขึ้นไปนั่งบนภูเขาจำลองในอุทยานแล้วมองออกไป
ข้างนอก ครั้งหนึ่งฉันทันมาเจอเข้าพอดี เขาพูดว่าอยู่ที่สูงมองเห็นได้ไกลกว่า
ถึงแม้ภูเขาจำลองนี้จะไม่สูงมาก แต่ก็ยังสูงพอจะมองเห็นได้ไกลกว่าอยู่บน
พื้นราบ ฉันทันฟังแล้วหัวเราะฮาๆ ผ่านไปสองวันฉันทันลองขึ้นไปบนภูเขา
คนเดียว แล้วมองไกลๆ ไปทางทิศที่เขามองดูบ้าง ถึงได้เห็นภาพกำแพงแดง

มุงกระเบื้องเขียววางๆ นั้น...ฉันอิงไป นั่นมันน่าจะเป็นวังยงเหอนี่นา...

ถึงแม้จะถูกกักบริเวณ แต่อยู่ที่นี้ก็ไม่เลวเลยจริงๆ เพราะที่นี้มีข้าวของเครื่องใช้ครบครัน คุณภาพก็ไม่ได้ต่างจากเมื่อก่อนแม้แต่น้อย แต่ก็คือเมื่อสองปีที่ผ่านมา ส่วนหนึ่งปีก่อนหน้านั้นอาจเรียกได้ว่าลำบากเลยทีเดียว แต่ก็ต้องดูด้วยว่าเทียบกับใคร ถ้าเทียบกับประชาชนคนทั่วไป ก็ยังต้องถือว่าอยู่ดีกินดีนั่นแหละ

อันเสียงในตอนนั้นไม่สนใจเรื่องพวกนี้สักนิด คงเป็นเพราะเขารู้อยู่เต็มอกว่าจุดจบของการถูกกักบริเวณจะไปมีอะไรดี แต่พอพ้นปี ข้าวของที่ทางสำนักราชวังส่งมาให้ก็กลับกลายเป็นของดีขึ้นมาก บรรดาข้ารับใช้ต่างดีอกดีใจกันยกใหญ่ กระทั่งแอบไปซุบซิบกันเองด้วยว่าองค์ชายสิบสามใกล้จะพ้นโทษแล้ว

อันเสียงเลือกเอาเพียงพวกกระดาศ หมึก ฟู่กัน จานฝนหมึกมาให้ฉันดู แล้วก็ไม่ได้พูดอะไรอีก ทว่าดวงตานั้นมีประกายแห่งความยินดีฉายผ่านไปแวบหนึ่ง ฉันเองก็พลอยดีใจตามพวกเสี่ยวเถาไปด้วย แต่ในใจนั้นรู้ดี องค์ชายสี่...แม้จะจำช่วงเวลาที่น่าอนไม่ได้ แต่ในประวัติศาสตร์ไม่ช้าก็เร็ว เขาจะต้องได้ดูแลสำนักราชวัง

ใจฉันก็บอกไม่ได้เหมือนกันว่ารู้สึกยังไง แต่มีเรื่องหนึ่งที่ฉันแน่ใจ นั่นก็คือจักรพรรดิคงซีไว้วางพระทัยองค์ชายสี่มากขึ้นทุกที หน่วยงานที่ต้องควบคุมดูแลราชกิจต่างๆ ในองค์จักรพรรดิอย่างใกล้ชิดเช่นสำนักราชวัง ไม่ใช่ว่าจะให้ใครทำก็ได้ จะว่าไปเรื่องของฉันไม่ส่งผลกระทบต่อองค์ชายสี่เลย ดูเหมือนว่าที่คิดไว้ตอนแรกน่าจะถูกแล้ว ถ้าไม่เป็นเพราะจักรพรรดิคงซีทรงอนุญาตอยู่ในที่ ต่อให้องค์ชายสี่มีอำนาจยิ่งใหญ่แค่ไหน

ก็ไร้ประโยชน์

บางครั้งฉันก็เคยคิดว่าถ้าจักรพรรดิคงชี้จะทรงเอาชีวิตฉันให้ได้จริงๆ องค์ชายสี่จะทำยังไง จะช่วยฉันหรือจะ... หัวใจฉันหนาวสะท้านขึ้นมาทันที ฉันรีบสลัดความคิดนี้ออกไปอย่างรวดเร็ว บังคับตัวเองไม่ให้คิดเรื่องนี้อีก แต่สุดท้ายก็จำต้องยิ้มเศร้าออกมา ยิ้มให้กับเรื่องที่ตัวเองก็รู้คำตอบอยู่แล้ว ทำไมต้องคิดถึงมันอีก ทรมานตัวเองโดยไร้เหตุผลแท้ๆ

สุภาพพจน์ที่ดีของอินเสียงย่อมเป็นเรื่องน่ายินดีในสายตาของบรรดา บ่าวรับใช้ผู้ซื่อสัตย์จงรักภักดีอย่างฉุนเฉินเออร์ พวกนั้นสันนิษฐานว่าเพราะ มีฉันอยู่ นายของพวกเขาก็ได้อารมณ์ดีแบบนี้ สำหรับเรื่องนี้ฉันทำได้เพียง ยิ้มรับและเคยหยิบมาแซวเล่นกับอินเสียงบ้าง แต่ในใจรู้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำก็เพียงเพื่อเตรียมพร้อมผู้สืบทอดอย่างที่เขาว่່า 'ขุนม้าลับอาวุธ บำรุงขวัญ เก็บออมแรง' เท่านั้น

ถ้าบอกว่าสิ่งที่เขามอบให้องค์ชายสี่เมื่อก่อนนั้นคือความซื่อสัตย์ภักดี อย่างนั้นหลังจากผ่านเหตุการณ์ที่เขาถูกกักบริเวณและฉันต้อง 'ตายแล้ว เกิดใหม่' บวกกับท่าทีของจักรพรรดิที่ยังคงคลุมเครือ ตอนนี้น่ากลัวว่าเขา จะยอมตายถวายชีวิตแด่องค์ชายสี่ได้เลยด้วยซ้ำ ฉันเกรงว่าอินเสียงจะไม่ล้มเลิกปณิธานอันยิ่งใหญ่ของเขานี้สิ คิดถึงตรงนี้ก็อดยิ้มอย่างขมขื่น ขึ้นมาไม่ได้

แต่ก็ยังนับว่าดี คนเราถ้าลองไม่มีความหวังแล้ว อยู่ไปก็ไร้ความหมาย เพียงแต่มีบางครั้งที่ฉันพุดถึงพวกองค์ชายแปดขึ้นมาแล้วสายตาของอินเสียง ทำให้ฉันหนาวสะท้านไปถึงหัวใจ ฉันเลยต้องรีบหาเรื่องอื่นมาเบี่ยงประเด็น ไม่รู้หรือรู้ว่าเขารู้หรือเปล่า แต่หลังจากนั้นมาฉันก็ไม่เคยเอ่ยชื่อของพวกเขา

องค์ชายแปดขึ้นมาก็เลย

ดูเหมือนอันเสียงจะรู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นข้างนอกเป็นอย่างดี คิดว่าองค์ชายสี่คงมีวิธีมาบอกเขานั้นแหละ สำนักราชวังก็อยู่ในมือเขาแล้วนี่ ทว่าฉันไม่ยอมสนใจอะไรทั้งนั้น เพราะถึงแม้จะถูกกักอยู่ในบริเวณหนึ่งหมู่สามเพิน* ก็ตาม แต่ในใจฉันกลับรู้สึกมั่นคงกว่าช่วงชีวิตที่มั่งคั่งสูงส่งอย่างแต่ก่อนเยอะเลย

ปีที่ฉันเข้ามาในนี้ พวกบ่าวรับใช้ในวังถูกเปลี่ยนออกไปไม่น้อย แต่พวกเสี่ยวเถากับฉินซุ่นเอ๋อร์นั้นยังอยู่ ส่วนที่เหลือก็เป็นพวกหน้าใหม่ ๆ พอเจอฉันเลยไม่รู้จัก หรือไม่ก็แกล้งทำเป็นไม่รู้จัก ในบรรดาสาวใช้ไม่กี่คนที่เข้ามาพร้อมฉัน พอเห็นอันเสียงดีกับฉันแบบนี้ก็มีอยู่คนสองคนที่เกิดรู้สึกไม่ยุติธรรม ทนไม่ได้ขึ้นมา

ช่วงมาใหม่ ๆ สามเดือนแรกสาวใช้สองคนนั้นยังเก็บความหัวงอกลัวความรู้สึกไม่เป็นธรรม และความหวาดระแวงไว้ในใจได้มิติดี เมื่อเห็นหน้าตาท่าทางของอันเสียงไม่ได้ดูซัดโถมเหมือนคนถูกจองจำทั่วไป ใจก็เริ่มมีแผนการ เดิมทีพวกเธอเป็นลูกหลานบ่าวไพร่ได้สังกัดกองธงขององค์ชายสี่ชาติกำเนิดไม่ได้สูงส่งอะไร แต่ก็ยังนับว่าเป็นชาวกองธง หากจะได้เป็นขารองขององค์เป่ยจ้อที่ถูกกักบริเวณก็ไม่ถือว่าไม่เหมาะสมตรงไหน

ทว่าเมื่อพวกเธอเห็นอันเสียงเชื่อฟังฉันมาก ด้วยังไงก็ไม่ได้ปฏิบัติต่อฉันอย่างนายกับบ่าว มีหน้าซำยังดูแลกันดียิ่งกว่าสามีภรรยาเสียอีก ไทน์จะขันทีฉินซุ่นเอ๋อร์ผู้ดูแลวังแห่งนี้ ทั้งยังเสี่ยวเถาซึ่งดูแลสาวใช้ในวังทั้งหมด สองคนนี้ก็เหมือนอันเสียง ทั้งรักทั้งหวงฉัน ดีกับฉันสารพัด ทำให้

* หมู่และเพิน เป็นหน่วยวัดพื้นที่ของเงินที่ใช้โดยทั่วไปในสมัยโบราณ โดยหมู่เทียบได้กับพื้นที่ประมาณ 666.7 ตารางเมตร ส่วนเพินเป็นหน่วยย่อยลงมา คือ 10 เพินเท่ากับ 1 หมู่

พวกเธออดสงสัยไม่ได้ จึงมาลองถามหยิ่งเชิงจันดู เลยถูกจันพูดตัดบทไป
สั้น ๆ เพราะถึงยังงั้นจันก็บอกไม่ได้หรอกว่าที่จริงแล้วอินเสียงเป็นสามีจัน
ส่วนพวกเสี่ยวเถาก็เคยปรนนิบัติรับใช้จันมาก่อนอะไรแบบนี้

สองสามวันแรกมีคนไต่ยืมจันซุ่นเออร์เรียกจันตามความคุ้นเคยเสีย
เต็มปาก แถมจันก็หันตามเสียด้วย เลยมีคนเอาไปพูดกลับหลังประมาทว่า
เป็นเข้ารับใช้เหมือนกันแท้ ๆ แต่กลับถูกเรียกว่านายหญิงซะงั้น

แต่ก็มีคนที่ฉลาดพอจะมองอะไรออกบ้างบางคน ถึงจะไม่รู้ว่าทำไม
พวกอินเสียงถึงได้ดีกับจันแบบนี้ แต่พอเจอจันพวกเธอก็อ่อนน้อมเกรงใจ
เสมอ ถึงกระทั่งว่ามองจันด้วยสายตาบ่าวมองนายเลยก็มี จันเลยยิ้มแล้ว
บอกว่าพวกเราเป็นพี่น้องกัน อยู่กันอย่างสงบร่มเย็นได้ดีแล้ว ไม่มีนาย
บ่าวอะไรทั้งนั้นล่ะ พวกที่ฉลาดไม่ต้องพูดมากก็เข้าใจ แต่พวกที่ไม่เข้าใจ
พูดให้ตายก็ไม่เข้าใจอยู่ดี

หนึ่งเดือนผ่านไป วันหนึ่งขณะที่จันกำลังอ่านหนังสืออยู่ที่ไต้ยืมเสียง
สาวใช้ซุบซิบว่าโเบยแรงมากอะไรสักอย่าง เลยรู้สึกอยากรู้ แต่จะเรียกพวกเธอ
เข้ามาถามก็ไม่กล้า จนเสี่ยวเถาเข้ามาบอกว่าสาวใช้คนหนึ่งทำผิดเข้า
องค์ชายสิบสามจึงสั่งคนโเบยไปหนึ่งยกแล้วไล่ไปอยู่ห้องเก็บฟืน

จันถึงกับตะลึงไปเลย แต่ไหนแต่ไรมาอินเสียงเมตตาปราณีบ่าวมาก
แทบจะไม่ถือสาอะไรเลยด้วยซ้ำ ทำไมครั้งนี้ถึงได้... จันเลยเอ่ยปากถาม
ว่าเป็นใคร เสี่ยวเถาแหม้มปาก สายตาดูหลุหลิกไม่ยอมตอบ เผอิญสาวใช้ที่
อยู่ข้างๆ เกิดปากไวโพล่งออกมา เลยโดนเสี่ยวเถาดึงตาจ้องเอาจนต้อง
ถอยหลบออกไป

จันก็พอจะเดาได้คร่าว ๆ หรือก ยิ่งไต้ยืมเสี่ยวเถาพูดทำนองว่า

อย่าไปสนนึ่งแพศยาอะไรนั่นเลยอดจะรู้สึกแปลกๆ ขึ้นมาไม่ได้ เพราะดูเหมือนว่าตั้งแต่ฉันรู้จักกับอินเสียงมาก็เห็นเขาทำตัวเจ้าชู้พูดจากร้อก้อติดกับฉันแค่คนเดียว ไม่เคยเห็นเขาสนใจผู้หญิงคนไหนเลย

ในวังจางซุนมีผู้หญิงที่สวยกว่าฉันเยอะแยะ ส่วนโลกภายนอกก็เต็มไปด้วยสีสันทึ่มีสาวงามอยู่กลาดเกลื่อน แต่เขากลับไม่เคยสร้างความหนักใจให้ฉันเลย ถ้าไม่ทำตัวเรียบร้อยก็จะวางตัวเป็นนาย และหลังจากแต่งงานกับฉันก็ยังคงเป็นอย่างนั้นอยู่ คนที่น่าสงสัยเพียงคนเดียวสำหรับฉันก็คือซีเซียง แต่ยังไม่ทันที่ฉันจะารู้อะไร เธอก็ถูกส่งไปที่อื่นเสียก่อน ไม่เหลือใครขัดลูกตาฉันอีก คำว่า 'ศัตรูหัวใจ' สำหรับฉันแล้วไร้ความหมายโดยสิ้นเชิง

เรื่องที่เกิดขึ้นวันนั้นถือว่าใหม่สำหรับฉันมาก แต่ก็เห็นได้ชัดว่าศัตรูยังไม่ทันจะได้เผชิญหน้าฉันด้วยซ้ำก็ดันถูกอินเสียงชิงกำจัดไปเสียแล้ว คิดๆ ไปก็รู้สึกตกใจ เสียเวลาเห็นฉันไม่โกรธเลยถอนหายใจอย่างโล่งอก ถึงปากจะไม่ได้พูดออกมาตรงๆ แต่ก็บ่นพึมพำถึงสาเหตุที่มาที่ไป พุดง่าย ๆ คือสาวใช้คนนั้นประจบผิดทางนั่นแหละ ฉันถามจนแน่ใจแล้วว่าไม่ได้ทำร้ายชีวิตใครเข้า แล้วก็ไม่ได้พุดถึงเรื่องนี้อีก

พอตอนกลางคืนอินเสียงก็เล่าเรื่องคร่าว ๆ ให้ฉันฟัง หวังจะรายงานความดีความชอบ ฉันพยักหน้ายอมรับว่า 'ถ้าผู้หญิงคนนั้นแย่งเจ้าไปจริงข้าก็ต้องทุกข์ระทมอยู่แล้ว' อินเสียงหัวเราะใหญ่...แล้วเรื่องนี้ก็เงียบหายไปอย่างรวดเร็ว ไม่มีใครยกขึ้นมาพูดอีก แต่หลังจากนั้นเป็นต้นมาทุกคนจะทำตัวสงบเสงี่ยมเวลาเจอฉัน แถมยังเรียกฉันว่านายหญิงอีก พอฉันจะแย้งฉันซุ่นเอ๋อรัก็บอกว่ามันเป็นคำสั่งของอินเสียง ฉันกลัวจริงๆ ว่าแบบนี้จะยิ่ง

เป็นการสร้างปัญหาเพิ่มเปล่าๆ แต่อันเสียงกลับบอกว่าที่นี่ไกลหูไกลตา จักรพรรดิ ขนาดยังยงบินเข้ามาไม่ได้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่องจะบินออกไปเลย

ถึงฉันจะรู้สึกไม่สบายใจอยู่บ้าง แต่ก็โดนคนเรียกจนเริ่มชินแล้ว พอวันเข้าก็เริ่มหายขัดเขิน และจะว่าไปตั้งแต่โดนกักบริเวณมานี้ 'ยุ่ง' ในฤดูร้อนน้อยลงไปมากจริงๆ นั่นแหละ สงสัยทหารองครักษ์คงจะเข้มงวด ฉันเลยสบายใจขึ้นเยอะ มีอยู่ครั้งหนึ่งเคยพูดเรื่องนี้บนโต๊ะกินข้าว อันเสียง ถึงกับพ่นน้ำแกงออกมาเลอะเต็มโต๊ะเลยทีเดียวน พวกเสี่ยวเถาก็หัวเราะกัน จนตัวโยน

เวลาในแต่ละวันดำเนินไปแบบนี้ ถึงไม่ได้สดใสมีสีสันอะไรมาก ทว่าก็ทำให้ฉันสัมผัสความสุขท่ามกลางความทุกข์ได้ อีกอย่างนี่คือชีวิตที่สงบสุขที่สุดเท่าที่ฉันเคยสัมผัสตั้งแต่ได้มาที่นี่ ไม่มีโลกภายนอก มีเพียงโลกของตัวเอง ไม่มีองค์ชายสิบสามที่เอาแตงานยุ่งต่อสู้แย่งชิงกับคนอื่น มีเพียงสามัคคีหนึ่งที่หัวใจสื่อถึงกัน และคอยอยู่ด้วยกันตลอดเข้าเย็น แล้วที่นี่ก็ไม่มีเขา...

"เอาแต่คิดฟุ้งซ่านอีกแล้ว" เสียงกังวานดังขึ้นข้างหูฉัน ในขณะที่ อ้อมแขนอบอุ่นก็โอบกอดเข้ามา ทำเอาใจฉันเต้นตึกตักขึ้นมาทันที

ฉันหันกลับไปมองถึงค่อยรู้สึกตัวว่าด้วยใจในมือถูกหยิบออกไปตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ เสี่ยวเถาก็ถอยไปยืนไกลๆ แล้ว ฉันถอนหายใจเบาๆ แล้วถือโอกาสฟุ้งออกอันเสียงเสียเลย

"คิดอะไรอยู่" อันเสียงพูดกล้วหัวเราะข้างหูฉัน

ลมอ่อนๆ ผ่านหูชวนให้รู้สึกจึกจัจจริง ๆ ฉันทนไม่ไหวเลยต้องเงา แต่มือฉันก็ถูกเขาคำว่าไว้อีก เขาเปลี่ยนเอาคางตัวเองมาแทน หนวดที่ขึ้น

เป็นตอนนั้นยิ่งทำให้ฉันรู้สึกจี้จี้เข้าไปใหญ่ สุดท้ายก็หัวเราะออกมาจนได้ มันคันยิบ ๆ จนทนไม่ไหวแล้วนี่นา ฉันเลยถูกับคอเสื้อของเขาอย่างไม่สนใจอะไรแล้ว อื่นเสียงหัวเราะเบา ๆ

"อะไรอยู่ในมือนะ"

อื้นเสียงคลี่มือฉันออกมาดู ฉันก้มมองถึงได้รู้ตอนนี่เองว่าเศษกระดาษประทัดเมื่อกันโดนเหงื่อจนเหนียวติดฝ่ามือแล้ว พอเห็นอื้นเสียงทำท่าคิดอะไรบางอย่างฉันก็ยิ้มว่า

"เมื่อครู่ข้ากำลังคิดว่าวันนี้เอาเปรียบคนอื่นแล้ว"

เขาวิ่งไป ฉันเลยขี้ออกไปทางกำแพงที่มีเสียงบั้ง ๆ ๆ ดังมาไม่ได้ขาด

"เจ้าฟังสิ คนอื่นต้องเสียเงินซื้อประทัด แต่เราได้ฟังเสียงประทัดโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย"

อื้นเสียงหลุดหัวเราะพรีตออกมา เขาซุกหน้าลงบนต้นคอฉัน แล้วเรียกฉันเบา ๆ

"เสียวเวย"

ทุกครั้งที่ไม่มีคนอยู่ เขาถึงจะเรียกฉันอย่างนี้ แบบนี้เหมือนเราได้ย้อนกลับไปเหมือนเมื่อก่อนเลย เขาเจริง่าคึกคะนอง ส่วนฉัน... พุดจาตีมีหลักการเสมอ

ฉันกุมมือเขากลับ ลูบรอยหยาบกร้านบนนิ้วเรียวยาวของเขาเบา ๆ แล้วพุดขึ้น

"ข้ากำลังคิดว่าเป็นแบบนี้ก็ดีเหมือนกัน มีความสุขอยู่ในบ้านตัวเอง ไม่ต้องหัวเราะผิด ๆ ให้ใครเห็นในช่วงเทศกาล เพราะถึงอย่างไรอายุขนาดพวกเรานี้ก็ไม่ได้อั้งเปาแล้วละ"

อินเสียงเงยหน้าขึ้นมาหัวเราะ แล้วจวบลงบนผมของฉันโดยไม่ได้พูดอะไรอีก เขาเอาแต่กอดฉันแล้วโยกไปมาเบาๆ เท่านั้น

ลึกๆ แล้วฉันเข้าใจจิตใจของเขา ถึงยังงเขาก็เป็นถึงองค์ชายสิบสามผู้ดีอันร่าเริงคนนั้น เมื่อถึงคราวตกอับจนถึงขั้นที่แม้แต่ประทศก็ยังไม่มีปัญญาจะหามาได้ จะไปรู้สึกเบิกบานใจได้อย่างไร เขามักจะรู้สึกทิดิดค้างฉันเสมอที่ทำให้ฉันต้องมารับเคราะห์ไปกับเขาด้วย

พอเห็นว่าฉันกำลังมองเขาอยู่ เขาก็รีบทำหน้าทะเล้นหัวเราะใส่ฉัน

"ไหนๆ ก็เอาเปรียบเขาแล้วก็ต้องเอาให้ถึงที่สุดไปเลย"

"เจ้าอยากทำจริงๆ นะหรือ" ฉันหัวเราะออกมาอย่างอดไม่อยู่

อินเสียงยิ้มไม่พูดอะไร เขาหันหน้าไปร้องสั่งเสียงดัง

"เสี่ยวเถา ไปเอาเสื้อคลุมมา พวกข้าจะไปนั่งเล่นบนภูเขาจำลอง ให้ห้องเครื่องจัดเหล้ามาด้วย"

เสี่ยวเถารีบรับคำสั่งเดินออกไป พอเห็นฉันยังอึ้งๆ อยู่เขาก็ก้มหน้ายิ้มแล้วว่า

"ฟังแต่เสียงไม่สนุกหรอก บางทีอาจจะมีเศษฐิหน้าใหญ่ใจโตที่ไหนจุดดอกไม้ไฟก็ได้ อยู่บนที่สูงจะได้เห็นชัดๆ ไง"

ฉันหัวเราะซ่าๆ พอเห็นเขามีความสุข ฉันก็มีความสุขไปด้วย ขณะที่ฉันจับมืออินเสียงเตรียมตัวจะลุกขึ้น เสียง 'แก๊งๆๆ' ก็ดังเข้ามา ฉันพลันรู้สึกว่ามีมือของอินเสียงชะงักแข็งไปก่อนจะบีบจนฉันรู้สึกเจ็บ หัวใจฉันเต้นรัวเร็วอย่างกับจะพุ่งทะลุคอออกมา ฉันถึงกับผลอยกมือขึ้นกุมคอไว้โดยไม่รู้สึกตัว..ฉันไม่ได้ยินเสียงนี้มาถึงสามปีเต็มๆ แล้วสินะ

ทันใดนั้นฉันก็รู้สึกว่ามีมือกำลังลั่น พอมองดูก็เห็นว่ามือของอินเสียง

ต่างหากที่กำลังสิ้น ปากคอจันแห่งผาก กระวนกระวายจนแทบทนไม่ไหว แต่ก็ยังเค้นความกล้าออกมามองเขา ฉันทเห็นเส้นเลือดนูนเด่นออกมาจากหน้าผากเขา ผิวแก้มเขาก็กำลังกระตุกอยู่อย่างไม่รู้ตัว สีหน้าเจือไปด้วยความหวาดหวั่น

เมื่อรับรู้ถึงอารมณ์สะท้อนใจของอันเสียง ฉันทก็สงบใจลงมาได้ อย่างฉับพลัน แล้วจึงเอื้อมมืออีกข้างไปจับข้อมือของเขา พอเขาก็้มลงมามองเห็นรอยยิ้มแสนสงบบนใบหน้าฉันท เขาก็ตะลึงไป ฉันทพยักหน้าน้อยๆ

เพียงครู่เดียวรอยยิ้มของเขาก็พลันปรากฏตรงมุมปาก ไม่ต้องรอให้ฉันทพูดอะไรเขาก็หันกลับไปร้องสั่ง

"ใครมานี่ซี มาเปลี่ยนชุดให้ข้า เตรียมรับราชโองการ"

2

อีกครั้ง (1)

อินเสียงหันเดินออกไปนอกห้อง แต่พอถึงประตูก็กลับชะงักไป มือเขาจับขอบประตูแน่นก่อนจะคลายออก ช่วงเวลาที่ยั้งลังเลอยู่นั้นเขายังคงไม่หันหลังกลับ ในที่สุดก็ก้าวเท้ายาวๆ เดินออกไปจนได้

"เฮ้อ..." ฉันทอนใจออกมาเฮือกใหญ่แล้วทิ้งตัวลงบนเบาะอย่างแรง รู้สึกว่างเปล่าไปทั้งหัว

ผ้ามันถูกลีกออก เสี้ยวเงาที่อยู่นอกประตูค่อยๆ เดินเข้ามาข้างใน ด้วยสีหน้าทั้งตื่นกลัวและรอคอย เธอเดินช้าๆ มาข้างหน้าฉัน แล้วคุกเข่าลงข้างเตียง

ฉันก้มหน้าส่งยิ้มน้อยๆ ให้เธอ เธอตะลึงไปก่อนที่สีหน้าจะดูผ่อนคลายขึ้นมาบ้าง แต่ก็ยังคงเงิบอยู่ เธอยกมือขึ้นขยับขอบผ้าแพรบนเตียงแน่น ด้านนอกหน้าต่างมีสาวใช้มายืนนอกกันเต็มอยู่ครู่ใหญ่แล้ว แต่ฉันกลับไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย เสียงประทัดที่ระเบิดดังเปรี้ยงปร้างไม่ยอมหยุดเมื่อครู่

ก็พลอยหายไปด้วย บรรยากาศแห่งความยินดีเล็กๆ น้อยๆ ที่ยังพอมืออยู่บ้าง
ดูเหมือนจะถูกความอึดอัดกดดันในขณะนี้กลืนหายไปอย่างไร้สัมเสียด

"หลายปีมานี้ลำบากเจ้าแล้ว" ฉันทุดเสียงเบาหวิว

เธอต้องแยกจากสามี ไม่ได้พบหน้ากันถึงสามปี ซ้ำยังไม่รู้ด้วยว่า
เมื่อไรจะได้อยู่ด้วยกัน ฉันทุรู้สึกระอาใจมาตลอด

เสี้ยวเวลาที่ก้มหน้าอยู่สั้นเต็มไปทั้งตัว เธอยังไม่ยอมเงยหน้า เสียงสะอื้น
ปนมาในน้ำเสียง

"คุณหนูอย่าพูดแบบนี้สิเจ้าคะ หลายปีมานี้เสี้ยวเวลามีความสุขมาก...
แล้วก็พอใจมากด้วย..."

ฉันทยังไม่ทันจะพูดอะไรต่อเสี้ยวเวลาที่ยึดตัว เงยหน้าขึ้นพูดอย่าง
กระวนกระวาย

"คุณหนู ท่านอย่างกังวลไปเลย บ่าวคิดว่าองค์ชายสิบสามน่าจะ
ไม่เป็นไร น่าจะไม่..."

คำพูดครึ่งหลังของเธอเบาลงเรื่อยๆ

"ข้าเข้าใจแล้ว เจ้าวางใจเถอะ" ฉันทพยักหน้าฝืนยิ้มให้เธอ

เสี้ยวเวลาที่ยิ้มออกมาเช่นกัน ก่อนจะนั่งกลับลงไปอย่างเลื่อนลอย

ฉันทหันไปมองนอกหน้าต่าง ต้นไทรเพียงไม่กี่ต้นในสวนดอกไม้ถูก
ลมเหนือหมพัดอย่างไร้ความปราณีจนเหลือเพียงกิ่งโล้น ฉันทไม่ได้กลัวว่า
อื่นเสียงจะเกิดอันตราย เพราะถ้าเป็นอย่างนั้นจริงๆ คงไม่มีราชโองการ
ประกาศมาเอิกเกริกอย่างนี้หรอก แต่จะเป็นด้วยยาพิษมาเสียบๆ ต่างหาก
ที่ฉันทกังวลคือ...

"ต้นไม้อยากสงบ แต่ลมไม่หยุดพัด" ฉันทพึมพำออกมาเบาๆ

เสียวเฉาเงยหน้ามองฉันทง ๆ ฉันทงยังไม่ทันพูดอะไรก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังมาอย่างเร่งรีบ เสียวเฉาหน้าซัดไปทันที หัวใจฉันทงก็เต้นรัวขึ้นมาอย่างบ้าคลั่ง มันเต้นเร็วเสียวจนชวนให้รู้สึกคลื่นไส้ ฉันทงรู้สึกได้ว่าเลือดร้อน ๆ กำลังพุ่งปรัดขึ้นหัว แต่มือไม้แขนขากลับเย็นเฉียบ...

พริบ! ใครคนหนึ่งเลิกฝ้าม่านขึ้น ฉันทงชุ่นเออร์แทบจะพุ่งถลาเข้ามา "นายหญิง...แฮก...นายหญิง" พอทรุดลงคุกเข่าหน้าฉันทงแล้วก็เอาแต่หอบหายใจ เขากลื่นน้ำลายลงคอฝืด ๆ หน้าตาระออักกระอ่วน ฤดูหนาวแท้ ๆ แต่หน้ากลับชุ่มไปด้วยเหงื่อชะนี

"ซี้ด..." ฉันทงสูดปาก เจ็บจ้งเลย... พอก้มลงไปมองถึงได้รู้ว่าตัวเองผลอกำมือแน่น เล็บจิกลงบนฝ่ามืออย่างแรงจนเป็นรอยขีดข่วนขึ้นมาสีรอยแล้วหัวใจฉันทงก็สงบนิ่งลงได้ในตอนนั้นเอง

"เจ้ามีอะไรค่อย ๆ พูด ไม่ต้องรีบร้อน" ฉันทงพูดเบา ๆ

ฉันทงชุ่นเออร์เห็นฉันทงนิ่งก็ชะงักไป เขาพักหายใจครู่หนึ่ง

"พะยะคะ นายหญิง องค์ชายสิบสามไม่ทรงเป็นอะไร มีราชโองการมาจากในวังว่าจักรพรรดิทรงอยากพบองค์ชายสิบสาม จึงมีรับสั่งให้เข้าเฝ้าเป็นการด่วน และทรงให้กระหม่อมมาเรียนนายหญิงด้วยว่าไม่ต้องเป็นห่วงไป หากมีข่าวคราวจะรีบส่งคนมารายงานทันที" เขาพูดออกมารวดเดียวจบ

"คุณหนู ๆ..." เสียวเฉาร้องให้ดีใจ

เธอร้องเรียกฉันทงแบบนั้นที่หน้าตายังไหลอาบแก้ม ฉันทงชุ่นเออร์ปลื้มปิติไปทั้งหน้า ยิ้มเปล่อกออกมาเช่นกัน ส่วนทางด้านนอกก็มีเสียงฮือฮาดังขึ้นมาจากทั้งเสียงไชโยให้ร้อง เสียงสะอึกสะอื้น เสียงหัวเราะ...ความปิติยินดีที่ไม่อาจซ่อนไว้เข้าครอบคลุมพื้นที่ทั้งหมดภายในชั่วพริบตา

ครูหนึ่งผ่านไป เสี่ยวเถากับจินซุ่นเออร์ที่ค่อยๆ สงบลงได้ถึงค่อยหันมามองฉัน ฉันรู้ว่าฉันควรจะดีใจ ดีใจให้กับอันเสียง ดีใจที่เขาจะได้ตำแหน่งคืนอีกครั้ง ดีใจที่เขาจะมีอนาคตที่สดใส...แต่ฉันกลับดีใจไม่ออกจริงๆ เลยได้แต่ฝืนฉีกยิ้ม

"พวกเจ้าไปเถอะ ข้าอยากอยู่คนเดียวสักหน่อย พวกเจ้าคงรู้ว่าต้องทำอะไร หากได้ข่าวอะไรให้รีบมารายงานข้า"

"พะยะค่ะ กระหม่อมทูลลา"

จินซุ่นเออร์ลากเสี่ยวเถาที่ดูเหมือนยังอยากจะพูดต่อให้ออกไปด้วยกันแล้วพูดอะไรเบาๆ สักสองสามประโยค ฉันได้ยินไม่ชัด รู้แต่ข้างนอกเงิบเสียงลงทันที

ฉันรู้แต่แรกแล้วไม่ใช่หรือว่าจะต้องมีวันนี้ ในหนังสือประวัติศาสตร์เรื่องที่อันเสียงถูกกักบริเวณเป็นเวลาเท่าไรยังเป็นที่ได้เถียงกันอยู่ เพียงแต่ฉันคิดไม่ถึงว่ามันจะเร็วขนาดนี้ ฉันยิ้มออกมาอย่างขมขื่น หรือว่าฉันต้องการให้การคุมขังที่ยาวนานเช่นนี้ดำเนินต่อไปเรื่อยๆ? สำหรับฉัน การตัดสินใจเข้ามาร่วมทุกข์ร่วมสุขกับอันเสียงที่นี่ถือเป็นการปลดปล่อยอย่างหนึ่ง แต่แล้วตอนนี้ล่ะ...

ชีวิตเรียบง่ายแต่มั่นคงปลอดภัยตลอดสามปีมานี้ แม้ไม่มีอิสระทางกาย แต่ก็มีอิสระทั้งทางวาจาและใจ ไม่มีการแก่งแย่งชิงดี ไม่มีความคิดมุ่งร้าย ไม่มีความหวาดระแวง แล้วก็ไม่มีเรื่องราวชิงรักหักสวาทอะไร ทว่าทุกสิ่งทุกอย่างนี้กำลังจะสิ้นสุดลงแล้ว...ที่สำคัญที่สุดก็คือวินาทีที่อันเสียงก้าวพ้นประตูนี้ไป เขายังคงเป็นองค์เป็ยจ้อที่สิบสามผู้ส่งฝ่าเผย ยังคงเป็นผู้สิบเชื้อสายมังกรผู้ส่งไม่เปลี่ยนแปลง แต่ฉันล่ะ ฉันเป็นใครกัน...

เส้นเลือดที่ขมับฉันเต้นตุบๆ จนต้องนวดแรงๆ ถึงจะรู้สึกดีขึ้นมาหน่อย พอแล้ว ไม่คิดแล้ว ตอนที่ฉันไม่ยอมมาก็ดังมา ตอนที่ฉันไม่ยอมตายก็ ต้องตาย ตอนที่คิดว่าคงไม่มีชีวิตอยู่แล้วก็ยังรอดมาได้ ทั้งหมดนี้ล้วนแต่ ถูกบงการด้วยมือปริศนาไร้ตัวตน ฉันไม่ได้ตัดสินใจเองเลยแม้แต่นิดเดียว

แค่คิดถึงโลกภายนอกฉันก็รู้สึกหวั่นไหวขึ้นมาอีก ถ้าถูกกักบริเวณ อยู่ที่นี่ตั้งแต่ตอนที่เพิ่งมา น่ากลัวว่าฉันคงบ้าตายไปนานแล้ว พอคิด อย่างนี้ก็ต้องถือว่าสวรรค์ยังปรานีอยู่บ้างที่ให้ฉันค่อยๆ รับประทานไปตามลำดับ ฉันยิ้มเยาะตัวเองแล้วนอนลงอย่างผ่อนคลายเป็นพิสดาร พยายามบังคับตัวเองให้ ไม่คิดอะไร

ขณะที่สะลึมสะลือนั้นก็พลันรู้สึกร้อนขึ้นมา ฉันส่ายหน้าลืมนึกตามอง ความมืดสลัวรอบตัว ฉันตกใจตื่นขึ้น มองไปที่เห็นอันเสียงที่กลับมาตั้งแต่ เมื่อไรไม่รู้ เขาอุ้มฉันมานอนบนเตียงแล้วก็นอนหลับข้างฉันไปทั้งชุดเดิม อย่างนั้น ฉันแปลกใจนิดๆ มองหน้าแดงๆ ของเขาที่ดูเหมือนยังปรากฏ รอยยิ้มอยู่ กลับสนิทจริงๆ กลืนเหล้าเข้มข้นคลั่งไปทั่วห้อง ฉันชะงักไป เขาไม่ได้กินเหล้ามากขนาดนี้มานานเท่าไรแล้วนะ

ฉันเอื้อมมือไปลูบหน้าเขาเบาๆ ลมหายใจอุ่นๆ ไชโยผ่านมือฉันอย่าง สม่่าเสมอ คิ้วตกดำ จมูกโด่งตรง ริมฝีปากเหยียดแข็งทื่อกว่ากลับมีร่องรอย การยิ้มประทับไว้ตรงมุมปากอย่างชัดเจน ฉันรู้สึกอบอุ่นใจ เรื่องที่ฉันยังทำให้ เขามีความสุขได้ตลอดระยะเวลาหลายปีมานี้ถือเป็นเรื่องที่ผมประสบความสำเร็จที่สุด

"อ๊ะ" ฉันร้องออกมาเบาๆ

มือที่ลูบอยู่ข้างริมฝีปากของอันเสียงถูกเขาคว้าไว้ แต่คนกลับไม่ยอมตื่น

เอาแต่ไถหน้าไปมาบนหมอน แล้วส่งเสียงร้องอย่างจ้วเจี้ยวว่า "เสี่ยวเวย..." ก่อนจะหลับไปอีกทีทั้งที่มีมือเขายังจับมือฉันไว้แน่น ฉันนั่งลงด้านข้างเงียบ ๆ มองหน้าเขายามหลับไหล ไม่รู้เพราะอะไรจู่ ๆ ก็คิดถึงคืนที่ฉันได้อยู่ดูแลคนอื่นเสียงทั้งคืน ตอนที่เขาถูกหมีทำร้ายจากการล่าสัตว์เมื่อปีนั้น

เขาในตอนนั้นก็คิดว่ามือฉันไว้แน่นแบบนี้ ทั้งยังคว้าเอาหัวใจฉันไว้ด้วย ถึงจะเจ็บอยู่บ้างแต่กลับมีความสุขมากกว่า เหมือนอย่างตอนนี้ก็ยังไม่มียะไรเปลี่ยนแปลง ม่านเตียงบางเบารอบทิศปกคลุมฉันและเขาเอาไว้ด้วยกันในโลกอีกใบ สองลมหายใจอุ่น ๆ ได้พันเกี่ยวไว้ด้วยกัน ถึงแม้จะเหลืออากาศหายใจเพียงน้อยนิด แต่เราก็แบ่งปันกันได้ จนกระทั่งวันนี้เองฉันถึงได้เข้าใจแจ่มแจ้ง โลกที่สงบสุขใบนี้แท้จริงแล้วคือสิ่งที่ฉันต้องการ และฉันก็ได้ครอบครองมันมานานแสนนานแล้วด้วย...

"คุณหนู ท่านว่าฉันนี้ดีหรือไม่" เสี่ยวเถายิ้มตาหยีเลือกผักองโตอยู่ข้างตัวฉัน

ผ้าแพรไหมเหล่านี้ถ้าไม่ใช่ของพระราชทานจากจักรพรรดิก็เป็นของขวัญอวยพรจากพวกองคชายุ ฉันไม่สนใจหรอก แต่ก็ทำเป็นเลือกตามเสี่ยวเถาไปเรื่อย ตั้งแต่จัดการกับความในใจในคืนนั้นได้ ฉันก็ตั้งใจแล้วว่าฉันจะมีความสุข จะคิดคำนึงเพื่อคนอื่นเสียง

คนอื่นเสียงพอจะรู้ความในใจของฉันอยู่บ้าง เดิมทีกลัวว่าฉันจะเครียดเกินไปแล้วจะพลอยเกิดปัญหาขึ้น พอเห็นว่าตอนนี้ฉันสงบสุขเบิกบานดี ถึงแม้จะไม่ค่อยเข้าใจว่าเพราะอะไร แต่เขาก็ไม่ถามมากมายอีก กลับดูสบายใจขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ฉันรู้ว่าเขาปฏิเสธที่จะเพิ่มหรือเปลี่ยนสาวใช้

เพราะตามหลักแล้วเพิ่งได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากจักรพรรดิก็สมควรต้องตอบแทนคุณจักรพรรดิ รัชชั้ราชสำนัก ไม่ใช่มาจัดการเรื่องส่วนตัวและอีกอย่าง โดยส่วนตัวแล้วเขาก็ไม่ยากให้มีคนแปลกหน้าเข้ามาอีก มันไม่เป็นผลดีกับฉันเลย

จักรพรรดิทรงมีรับสั่งในราชโองการไว้อย่างชัดเจน เดิมทีฉันเสียมีเรื่องราวเกี่ยวพันกับองค์รัชทายาทอยู่ ถึงแม้ไม่มีเจตนา แต่ก็ต้องได้รับโทษทัณฑ์บ้าง ตอนนี้ก็สามปีเข้าไปแล้ว ทรงเห็นว่าเขาประพฤติตัวดี จึงทรงยอมปล่อยตัวเขาให้ออกมาทำประโยชน์ให้ราชสำนักเพื่อเป็นการชดเชยความผิดในอดีต...ถ้าจะว่ากันตามจริง ราชโองการฉบับนี้ไม่ต่างอะไรกับช็อกโกแลตที่บรรจุอยู่ในหีบห่อสวยหรูเลย หลังจากแกะกระดาษออกทีละชั้นๆ สุดท้ายก็เหลือเพียงรสหวานๆ ขมๆ รสชาตินั้นฉันเสียยอมเข้าใจดีอยู่แล้ว แต่ว่าสำหรับเขาแล้วรสหวานคงจะมากกว่าขมสินะ...

ฉันเสียได้รูปแบบการดำเนินชีวิตแบบเดิมคืนมา เขาเข้าไปทำงานในราชสำนักทุกวัน เผลอๆ ดูจะยุ่งกว่าเมื่อก่อนเสียอีก แต่ละวันต้องไปทำงานก่อนฟ้าสาง กลับเข้ามาก็ตึกตื่น แต่สุขภาพจิตเขาดีขึ้นเรื่อยๆ ถ้าเป็นการพูดคุยกันส่วนตัว เขาจะเต็มไปด้วยความฮึกเหิมลำพองใจ แต่หากไปอยู่ข้างนอก เขาจะเปลี่ยนเป็นอ่อนน้อมถ่อมตัว ฉันได้แต่ถอนใจเบาๆ นีสินะ ชุณนางดีเด่นในอนาคต

ข้าวของในวังถูกเปลี่ยนออกหมด ข้อหนึ่ง เป็นเพราะว่าฉันเสียได้ยศเก่าคืนมาแล้ว ข้าวของเครื่องใช้ย่อมไม่เหมือนเดิม ข้อสอง เพื่อเป็นการปิดเป่าเคราะห์ร้ายสิ่งอัปมงคล สิ่งของที่ใช้ตอนถูกกักบริเวณต้องถูกนำไปเผาทิ้งให้หมด ทุกคนต่างชื่นชมยินดี มีชีวิตชีวามากกว่าเดิมเป็นร้อยเท่า

แต่ฉันกลับไม่อาจทำให้เบิกบานได้แบบตอนนั้นอีก ได้แต่เก็บตัวเงียบอยู่ในห้อง อ่านเขียนหนังสือไปวัน ๆ หรือแม้กระทั่งลงมือเย็บปักถักร้อยอย่างเงอะ ๆ งะ ๆ ก็ยังทำ เพียงแค่เพราะไม่อยากออกจากห้องเท่านั้น

ฉันเป็นอย่างนี้อยู่หลายวัน ขนาดอื่นเสียงที่งานรัดตัวยังรู้สึกผิดปกติ พอเห็นเขาทำท่าจะพูดแต่ก็ไม่พูด ฉันก็ได้แต่หัวเราะ บอกว่าช่วงนี้ในวังมีคนไป ๆ มา ๆ มากมาย ถ้าหากไม่ทันระวังถูกใครเห็นเข้าคงไม่ดีแน่ เขาถอดฉันไว้แล้วเอาแต่เงียบ ในที่สุดจึงพูดเบา ๆ ออกมาที่บนหัวฉันว่า

'ลำบากเจ้าแล้ว'

ฉันร้อนผ่าวไปทั้งขอบตา พูดเสียงแหบพร่า

'ได้อยู่ข้างกายเจ้า ข้าไม่เคยได้รับความลำบากเลย'

อื่นเสียงไม่ได้พูดอะไรอีก เพียงแต่ออกแรงกอดฉันให้แน่นขึ้น

"คุณหนู ชื่อนี้ดีหรือไม่เจ้าคะ"

ฉันหันหน้ามามองแวบหนึ่ง "อืม ก็ดีนี่"

"ถามท่านสิบกว่ารอบ ท่านก็ตอบอยู่ประโยคเดียว อืม ก็ดีนี่"

เสี่ยวเถาเบ้าปาก

ฉันหัวเราะซ่า ๆ ๆ "ก็ดีจริง ๆ นี้ ของดีจะให้ข้าบอกว่าไม่ดีได้หรือ"

เสี่ยวเถาหัวเราะออกมา พลันเสียงสาวใช้ข้างนอกห้องดังขึ้น

"องค์ชายสิบสามเสด็จ"

ฉันมองตากับเสี่ยวเถาอึ้ง ๆ

"ทำไมวันนี้กลับเร็วนักล่ะ" ฉันถามสาวใช้คนนั้นกลับไป

"ท่านข้าหลวงเงินไม่ได้บอกไว้ บอกเพียงว่าอีกสักพักก็จะเสด็จถึงแล้ว"

เพคะ"

"อิม ขำรู้แล้ว เจ้าไปเถอะ"

สาวใช้นอกประตูจึงถอยหลบไป

ฉันคิดเล็กน้อยแล้วจึงว่า "เสี่ยวเถา เจ้าไปเตรียมข้าวต้มมา อุ้มมาให้ องค์ชายสิบสามก่อนด้วยก็ดี อากาศยังหนาวมากอยู่ เดี่ยวจะเป็นหวัดได้"

"เจ้าคะ บ่าวจะไปเดี๋ยวนี้" เสี่ยวเถารับรับคำเดินออกไป

พอเห็นภาพด้านหลังเสี่ยวเถา ฉันก็พลันนึกขึ้นได้ว่าสองวันก่อนคุยกับเธอเรื่องจะให้เธอลากลับไปเยี่ยมบ้าน เธอถึงกับน้ำตาคลอขึ้นมาเลย ฉันลุกขึ้นเดินไปทางห้องหนังสือ คิดว่าถ้าอันเสียงกลับมาแล้วไม่มาเจอฉันที่นี้ก็คงจะไปที่ห้องหนังสือ เรื่องจะให้เสี่ยวเถาออกไปพบคนข้างนอกถึงแม้ว่าจะจะเป็นสามีของเธอเอง แต่ถึงยังไงก็ต้องบอกอันเสียงสักหน่อย

สาวใช้ในวันนี้แต่เดิมก็มีน้อยอยู่แล้ว ยิ่งตอนนี้งานยุ่งกันใหญ่ หลัๆ แล้วต้องคอยอยู่รับใช้ปรนนิบัติส่วนหน้าทั้งนั้น ทำให้ส่วนหลังคนน้อยลงไปมาก ฉันรู้สึกสบายเป็นอิสระ เลยเดินเอ้อระเหยเตรไปทั่ว ใจฉันไม่ได้สงบสุขแบบนี้มาหลายวันแล้ว คิดแล้วก็ชะลอมเฝ้าค้อยๆ เดิน แม้ว่าทิวทัศน์ธรรมชาติรอบตัวจะโล่งๆ ฝืนน้ำเริ่มจับตัวเป็นน้ำแข็ง และมีเพียงนกกระจอกไม่กี่ตัวกระโดดไปมาหาอาหารอย่างงุ่มง่ามก็ตาม

ไม่นานนักฉันก็มาถึงห้องหนังสือ ทว่าประตูหน้าต่างกลับไม่มีขันทึ่ฝ้า อันเสียงคงไม่ได้ไปหาฉันหรือกมั้ง คิดแล้วก็รู้สึกขำๆ ฉันสายหน้า ทันทหลังจะเดินกลับไป แต่คิดอีกทีอย่าดีกว่า ไหนๆ ก็มาถึงห้องหนังสือแล้วก็รอเขาที่นี้เสียเลย ถ้าเขาไปทางโน้นแล้วไม่เจอฉันยังงี้ก็ต้องมาที่นี้อยู่แล้ว

ฉันยกเท้าเตรียมก้าวขึ้นบันไดพลันนึกได้ว่าครั้งที่แล้วเห็นชั้นหนังสือ

ของอินเสียงมีหนังสือบันทึกการเดินทางวางอยู่ ไม่รู้ว่าตอนนี้จะยังอยู่หรือเปล่า ในเมื่อออกไปเที่ยวข้างนอกไม่ได้ อ่านหนังสือประเภทท่องเที่ยวแบบนี้ก็ดีเหมือนกัน ฉันคิดพลางยกมือขึ้นผลึกประตู ก้าวเข้าไปข้างใน หนังสือเล่มนั้น อยู่ไหนนะ ฉันสอดสายสายตาไปมา เห็นแต่หนังสือเป็นกองๆ ซ้อนๆ กัน

อาศัยความทรงจำครั้งก่อนเขย่งเท้าเอื้อมมือหาหนังสือบนชั้น เพิ่งจะหยิบได้เล่มเดียวทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงเปิดประตูดังจากข้างหลัง ฉัน จำใจหันหน้าไปพูดอ้อมๆ

"เจ้าเอาหนังสือเล่มนั้นไปไว้..."

ไม่ใช่อินเสียง แต่กลับเป็นเงาคนยืนนิ่งตรงหน้าประตูแทน

ตุบ! ทันทีที่หนังสือร่วงลงมาบนพื้นอย่างแรง ตาฉันก็พลันมัวขึ้นมาทันที

"เจ้า..."

รูปร่างสูงโปร่ง ใบหน้าซีดขาว มุมปากที่ดูแฝงแววเสียดสี แล้วไหนจะดวงตาที่ราวกับไม่อาจหยั่งถึงกันบึ้งคูนั่นอีก ทั้งๆ ที่ภาพข้างหน้าพร่ามัวแท้ๆ แต่ฉันกลับมองเห็นได้ชัดเจนขนาดนั้น องค์ชายสี...

มือหนึ่งขององค์ชายสีจับบานประตูไว้เหมือนว่ากำลังจะผลึกเข้ามา แต่แล้วเขาก็ยืนชะงักตัวแข็งที่อยู่อยุ่ตรงนั้น แม้สีหน้าเรียบเฉย แต่นิ้วมือกลับออกแรงจับจนกลายเป็นสีขาว

'สิ่งที่เขาต้องการ ข้าก็ต้องการเช่นกัน...'

'นี่ก็คงเป็นสิ่งที่เจ้าเลือกเองใช่ไหม'

'ใช่ ตั้งแต่เจ้าแกะมือข้าออกวันนั้น ข้าก็บ้าไปแล้ว...'

'ข้ายังสามารถได้พบเจ้าอีกใช่หรือไม่'

คำพูดทุกประโยคที่เขาเคยพูดจุ่มใจเข้ามาสมองฉันราวกับฟ้าผ่า แล้วแผดเสียงก้องสะท้อนไปมาอย่างทั้งมีเยื่อใยและไร้ความรู้สึก

แห่มะ... เสียงน้ำตาที่ร่วงลงพื้นดังขึ้นมาชัดเจน ฉันสิ้นสะท้านไปทั้งตัว แววดตาขององค์ชายสีหม่นลง ฉันรู้สึกเพียงว่าร่างกายสิ้นริก ๆ และอดจะเบิกตากว้างไม่ได้

"อ้าว พี่สี่ ทำไมมายืนหน้าห้อง ไม่เข้าไปข้างใน" เสียงดังกังวานของ อันเสียงลอยเข้ามาจากนอกประตู

องค์ชายสีชะงักไป ฉันรีบหันหน้ากลับแล้วเช็ดน้ำตาอย่างรวดเร็ว

"พี่สี่ ท่าน..."

อันเสียงปรากฏกายที่หน้าประตูพร้อมเสียงหัวเราะ แต่พอเห็นฉัน ก็ตะลึงไป แววดตาเปล่งประกายวูบหนึ่ง ฉันยังไม่ทันเข้าใจความหมายนั้น เขาก็ยิ้มพูดขึ้นก่อน

"พี่สี่รีบเข้ามาเถอะ ท่านกำลังยืนตากลมอยู่หน้าประตูนะ"

องค์ชายสีพยักหน้าหนึ่ง ๆ แล้วก้าวเข้ามาข้างใน ก่อนจะนั่งบนเก้าอี้ข้าง ๆ มือเขาหยิบกระดาษวาดตัวอักษรบนโต๊ะที่อันเสียงเขียนไว้ขึ้นมา จ้องมองอย่างพิถีพิถันเพราะเหตุ ส่วนอันเสียงก็หันไปร้องบอกข้างนอก

"ซุ่นเออร์ รับนำขามา ขาเหล่าจวินเหมยที่องค์ชายสามส่งมาให้ วันก่อนนั่นละ" พูดจบก็หันกลับไปยิ้มให้องค์ชายสี "พี่สี่ ท่านลองชิมดู พี่สามคุยอดว่าชาชนิดนี้รสชาตดีเลิศดั่งน้ำทิพย์สวรรค์ทีเดียว"

องค์ชายสีเหลือบตามอง ยกมูมปากขึ้นน้อย ๆ แล้วก้มหน้าลงอีกครั้ง อันเสียงหันหน้ามามองฉันยิ้ม ๆ เหมือนไม่ได้รู้สึกอะไรทั้งนั้น ฉันปวดใจเหลือเกิน สมอบบวมจนแทบจะระเบิดออกมา เสียงจ๊อกแจ๊กจ๊อแจ

ดั่งหิ่ง ๆ เต็มหู ฉันรู้สึกที่ตัวเองกำลังปล่อยขาให้เดินออกไป ย่อตัวแสดง
ความเคารพอย่างเรียบร้อย แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง

"หม่อมฉันถวายบังคมองค์ชายสี่ องค์ชายสิบสามเพคะ"

อันเสียงตกตะลึง รอยยิ้มยังคงค้างอยู่บนใบหน้า ส่วนองค์ชายสี่ก็นิ่ง
ไม่ขยับ

ครู่หนึ่งผ่านไป ทว่าดูเหมือนช่างยาวนานเหลือเกิน

"อืม เจ้าลูกชิ้นเถอะ" เสียงขรมขององค์ชายสี่ดังขึ้นมาเบา ๆ เสียงนั้น
ยังคงเอื่อยเย็นและเรียบเฉยเหมือนเมื่อก่อน ทว่าใจฉันกลับรู้สึกร้อนรุ่ม

"เพคะ" ฉันส่งเสียงตอบเบา ๆ

แม้ตอนนี้ทั้งหัวใจและอารมณ์จะว่างเปล่าจนโล้นเลียนน่าเกลียด
เหมือนต้นหยางที่ผลัดใบออกจนหมด แต่ก็ยังถือว่าได้ผลัดเอาความยุ่งยากใจ
ให้ร่วงไปจนหมดแล้วเช่นกัน ฉันรู้สึกผ่อนคลายจริงๆ

ขณะที่กำลังจะลุกขึ้นนั้น มือหนึ่งก็ยื่นออกมาจับข้อมือฉันไว้เบา ๆ
ทว่าแน่นหนา ฉันชะงักก่อนฟังแรงนั้นในการยึดตัวยืนขึ้นมา ทันทีที่เงยหน้า
มอง รอยยิ้มบาง ๆ แต่บอกความพึงพอใจของอันเสียงก็ปะทะเข้าสายตาทันที
เขาค่อย ๆ ไข่มือขยับที่หัวตาฉันเบา ๆ ก่อนจะนิ่งไปสักพักแล้วชักมือกลับ
ถามฉันเบา ๆ

"เจ้ามาหาข้ามีเรื่องอะไรหรือ"

ฉันส่ายหน้า "ไม่ได้สลักสำคัญอะไรหรอก ไว้ค่อยคุยกันก็ได้ เรื่อง
ของเจ้านอนนี้สำคัญกว่า"

เขาพยักหน้า ฉันย่อกายถวายบังคมไปทางองค์ชายสี่อีกครั้งแล้วก้มหน้า
หันตัวถอยออกมา จังหวะที่ประตูปิดฉันอดไม่ได้แอบเหลือบตามองเข้าไป

เห็นด้านข้างขององค์ชายสีที่กำลังก้มหน้าอยู่ และกระดาษที่เขาทำไว้จนไม่เป็นรูปในมือ

มือหนึ่งตะแคงๆ ลงมาบนหน้าผากฉันอย่างกะทันหัน ฉันสะดุ้งวาบพอมองก็เห็นสีหน้าเป็นห่วงเป็นใยของเสี่ยวเถา

"ท่านเป็นอะไรไป ไม่สบายรีเปล่า สีหน้าไม่ดีตั้งแต่เมื่อครู่แล้ว ตอนเข้าก็หน้าแดง มาตอนนี้หน้าซีดเขียว หรือเพราะเมื่อครู่ออกไปโดนลมเข้า?" พูดยกคิ้วถามหน้าผากตัวเองแล้วพิมพ์ "ก็ไม่ร้อนนี่นา"

ฉันผินยิ้ม "ข้าไม่เป็นไร เจ้าอย่าตื่นตูมไปหน่อยเลย ข้าไม่ใช่กวนอุนะ จะได้หน้าแดงได้ทั้งวันทั้งคืนนะ"

เสี่ยวเถาหัวเราะพริตออกมา สาวใช้ข้างๆ ก็แอบยิ้มปากกลิ้นยิ้มไปด้วย เธอไม่ได้พูดอะไรอีก เพียงแค่ส่งสาวใช้ให้จัดโต๊ะอาหารแค่นั้น อันเสียงส่งคนมาบอกว่าวันนี้จะกินข้าวกับองค์ชายสี ไม่ต้องรอเขา

เสี่ยวเถาสั่งให้สาวใช้คนอื่น ๆ ถอยออกไปแล้วนั่งอยู่เป็นเพื่อนฉัน ตอนกินข้าว แบบนี้ค่อยคุยกันสะดวกหน่อย เธอคอยคิบบกับข้าวให้ฉัน ส่วนฉันก็เอาแต่กินไม่ได้หยุด กินจนรู้สึกขมในปาก เคี้ยวอะไรก็รู้สึกเหมือนเคี้ยวกากเคี้ยวขวง เรื่องราวในอดีตผุดชัดขึ้นมาในสมองของฉันไม่ยอมหยุดแรกพบ รู้จักกัน รู้ใจกัน...

ว่ากันว่าคนเราถ้าอายุถึงห้าสิบเมื่อไรก็จะเอาแต่ครุ่นคิดถึงความหลังรำลึกถึงความรุ่งเรืองในอดีตของชีวิตโดยไม่รู้ตัว ทั้งทางร่างกายและจิตใจ ยิ่งอายุมากขึ้นก็จะยิ่งคิดมากขึ้น...ฉันยิ้มขึ้นๆ ออกมา นี่ฉันทวนคิดเรื่องเก่าๆ มากขนาดนี้หรือว่าฉันจะแก่แล้วนะ ฉันบังคับตัวเองไม่ให้คิดอีกต่อไป

"คุณหนู..."

"อ๊ะ" ฉันทมองเสี้ยวเถาด้วยสีหน้าตกใจ

"ใจลอยไปถึงเทพองค์ไหนเจ้าคะ" เธอมองฉันทยิ้มๆ พุดเสรีจก็ขึ้นนิ้วมา

ฉันทมองตามถึงรู้ว่าตัวเองกำลังใช้ตะเกียบกินน้ำแกงอยู่ ฉันทอายหน้าแดง ขำเลียมองเสี้ยวเถาที่เผลอปากกลืนหัวเราะแหวกหนึ่งแล้ววางตะเกียบลง ยกถ้วยขึ้นมาชดน้ำแกงเอือกๆ...เข็ดปากเสรีจก็เห็นหน้าตาตื่นตะลึงอ้าปากค้างของเสี้ยวเถา รู้สึกสบายใจขึ้นเยอะเลย

เสี้ยวเถาส่ายหัวไปมาขำๆ แล้วรับถ้วยน้ำแกงในมือฉันทไป ปากก็บ่นพึมพำประมาณว่า 'ซุกซน' 'อดอยาก' อะไรทำนองนั้น ทันทใดนั้นเธอก็พุดขึ้นมาเหมือนเพิ่งคิดได้

"คุณหนู วันก่อนได้ยืมเงินซุ่นเออร์บอกว่างานโคมเดือนอ้ายปีนี้จัดงานกว่าทุกปี ทุกพื้นที่ส่งช่างฝีมือดีมาทำโคมที่เมืองหลวง บรรยากาศจะต้องคึกคักมากแน่ๆ เจ้าคะ"

พอได้ยินฉันทก็นึกได้ว่าอันเสียงถูกปล่อยตัวช่วงปลายเดือนสิบสองพริบตาเดียวผ่านมาแล้วสี่สิบวัน นี้อีกกำลังจะเข้าวันที่สิบห้าเดือนอ้ายแล้ว ก่อนหน้าที่จะถูกกักบริเวณพวกเราจะเข้าวังไปถวายบังคมทุกปี แล้วก็ได้ชมโคมด้วยกัน ต่อมาฉันทต้องระหกระเหินเร่ร่อนไปอยู่ชนบท ก็เลยไม่มีโคมให้ดู

ฉันทอดล้งเลไม่ได้ ถึงยังงี้ปีนี้อันเสียงก็ยังคงต้องเข้าไปถวายบังคมในวัง แต่นั่นไม่เกี่ยวอะไรกับฉันทเลย ฉันทหัวเราะเยินเยะเยือกในใจ สถานที่แบบนั้นไม่ได้ไปที่ข่าสิจิ ฉันทเห็นเสี้ยวเถาตั้งตามองดูฉันทด้วยความหวัง คิดๆ แล้วเธอก็ไม่ได้กลับไปเยี่ยมบ้านนานแล้ว ถึงแม้ว่าเมื่อไหร่จะยังไม่ได้เอ่ยอะไรกับอันเสียง แต่คิดว่าเขาคงไม่คัดค้านแน่

เมื่อได้พบเจอเรื่องราวต่างๆ ในหลายปีมานี้ เสี้ยวเถาก็ไม่ได้เป็น

สาวใช้ที่ใส่ชื่อจนใครๆ ก็มองออกทะเลบุรุไปรุ่งแบบเมื่อก่อนอีกต่อไป เรื่องไหนที่ควรพูดหรือไม่ควรพูดเธอย่อมรู้ดี ฉันเริ่มสังเกตว่าช่วงนี้ สุขภาพจิตฉันแย่มาก บางทีถ้าได้ออกไปเที่ยวเล่นข้างนอกบ้างคงดีกว่านี้ อีกอย่างฉันก็ไม่ได้ออกนอกประตูวังเลยแม้แต่ครั้งก้าวมาตั้งหลายปีแล้ว ข้างนอกคงมีความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นไม่น้อย ถึงแม้จะไม่ได้เปลี่ยนแปลง ยิ่งใหญ่อย่างการปฏิวัติวัฒนธรรมจีนอะไรแบบนั้น แต่มันก็ต้องมีอะไร เปลี่ยนไปบ้างล่ะน่า

ฉันคิดแล้วก็หัวเราะออกมา "ขำรู้แล้ว เจ้ารีบกินเถอะ"

เสี่ยวเถาเห็นฉันเบิกบานใจก็รู้ว่าเรื่องจะออกไปนอกวังมีหวังแล้ว เลยพลอยดีใจไปด้วย เธอพูดเจ็ยแจ้วขึ้นมว่าใครที่เคยเห็นแต่ก่อนดีอย่างนั้น อย่างนั้น ปีนี้จะต้องเป็นแบบนี้แบบนี้

คืนนั้นฉันหลับไปตั้งแต่หัวค่ำ อาจเป็นเพราะลึๆ แล้วไม่รู้ถ้าเจอ อันเสียงจะพูดอะไรกับเขาก็ได้ ต่อให้นอนหลับไม่สนิท พลิกตัวไปมา แต่ถึงอย่างไรก็ไม่อยากตื่น รู้สึกว่าตอนสะลิมสะลืออยู่นั้นเหมือนได้ยินเสียง ถอนหายใจของใครสักคน หลังจากนั้นก็รู้สึกอุ่นๆ ตรงหน้าผาก ตื่นมา อีกทีฟ้าก็สว่างแล้ว อันเสียงออกไปตั้งนานแล้ว ยังฝักบอไว้ด้วยว่า ตอนเย็นมีงานเลี้ยง วันนี้คงกลับดี

ขณะที่กำลังล้างหน้าหวิ้ม ฉันก็เห็นเสี่ยวเถาหน้าตาขมขื่นขึ้นบาน พอลถามเลยรู้ว่าเมื่อคืนอันเสียงเห็นฉันหลับไปแล้วเลยถามเสี่ยวเถาว่า ตอนเย็นฉันไปหาเขามีเรื่องอะไรหรือเปล่า เสี่ยวเถาจึงตอบว่าคงเป็นเรื่อง ที่จะให้เธอกลับไปเยี่ยมบ้าน เพราะตอนเช้ายังได้ยินฉันพูดถึงอยู่ อันเสียง คิดอยู่ครู่หนึ่งก็อนุญาต เขาบอกเพียงว่าให้เธอระวังตัวด้วย เสี่ยวเถา

เข้าใจความนัยของคำพูดนี้ดี แม้ว่าจะรู้สึกตื่น ๆ อยู่บ้าง แต่ก็รับปากด้วยความเบิกบานใจ

"วันเลือกหรือจะสู่วันประจวบเหมาะ บ่าวว่าไปวันนี้เลยดีหรือไม่เจ้าคะ" เสี่ยวเถายิ้มพูดกับฉันในกระจก ทว่ามือของเธอนิ่งไป ตาเริ่มแดงๆ ขึ้นมาริมฝีปากกัดแน่นไม่พูดจา ฉันเห็นเธอผิปกติไป พอลามถึงรู้ว่าเธอกำลังกังวลเรื่องทางบ้านอยู่

"เข้าไปเป็นเพื่อนเจ้าดีหรือไม่"

เสี่ยวเถาตกใจ เธอยังไม่ทันจะพูดฉันก็รีบโบกมือห้าม

"ข้อแรก ข้าก็อยากออกไปข้างนอกเหมือนกัน ไปตอนค่ำๆ ก็ได้ สวมเสื้อคลุมให้บังหน้าบังตา อาศัยเวลาที่ฟ้ามืด รับรองไม่มีใครดูออก ข้อสอง เจ้าจะกลับไปเยี่ยมบ้านลำพังโดยไม่มีใครไปเป็นเพื่อนเจ้าไม่ได้ นี่เป็นกฎ อีกอย่าง แม้ว่าตอนนี้ยังไม่ถึงวันที่สิบห้า แต่โคมก็น่าจะประดับเสร็จแล้ว พวกเขาจะได้อาศัยช่วงที่คนยังน้อยอยู่นี้ไปชมโคม"

"เช่นนั้นต้องบอก..." เสี่ยวเถามีสีหน้าลังเล

"ไม่จำเป็นหรอก พวกเรารีบไปรีบกลับ มีองครักษ์ติดตามไปด้วย ไม่มีปัญหาแน่นอน"

เสี่ยวเถายังคงทำท่าหนักใจ แต่ฉันไม่สน หลังจากที่ดินนอนฝันร้ายทั้งคืน ตื่นเข้ามาก็ตัดสินใจแล้วว่าในเมื่อความตายก็เคยผ่านมาแล้ว ถ้าจะต้องตายอีกรอบ ก่อนหน้านั้นก็ขอใช้ชีวิตให้เต็มที่เสียก่อน

วันนี้ทั้งวันเสี่ยวเถาทั้งใจและกระวนกระวาย ส่วนฉันก็ผ่านวันมาได้อย่างรวดเร็วท่ามกลางการรอคอย ฉันไม่ค่อยอยากบอกอื่นเสียงนัก ทั้งไม่อยากให้เขาเป็นห่วง แล้วก็ไม่อยากให้เขาห้ามด้วย ฉันแค่รู้สึกว่าได้

ใช้ชีวิตเพื่อตัวเองมานานแล้ว ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น วันนี้ฉันขอระบาย
ความอัดอั้นหน่อยเถอะ

ตกกลางคืน ฉันให้เสี่ยวเถาไปเรียกจินซุ่นเออร์มา เขายืนอย่าง
นอบน้อมอยู่นอกประตู "นายหญิงมีอะไรให้บ่าวรับใช้พะยะคะ"

ฉันกระแอม "วันนี้เสี่ยวเถาจะกลับไปเยี่ยมบ้าน องค์ชายสิบสาม
ของเจ้าอนุญาติแล้ว"

"พะยะคะ บ่าวจะรีบไปเตรียมรถให้"

"อืม" ฉันพยักหน้า

จินซุ่นเออร์หันไปยิ้มให้เสี่ยวเถาข้างๆ "ยินดีกับเจ้าด้วย ครอบครั
จะได้พร้อมหน้าแล้ว"

เสี่ยวเถาหน้าแดงเดินก้มหน้าไป จินซุ่นเออร์หัวเราะแล้วหันหน้ามา
"นายหญิง เช่นนั้นจะให้ใครไปเป็นเพื่อนนางดีพะยะคะ เยียนหงหรือ
ว่าซวงสี่?"

"ไม่ต้องทั้งนั้นละ"

เขายังไป

"ไม่ต้องหรือพะยะคะ? นายหญิง อย่างนี้ไม่ได้นะพะยะคะ นี่เป็นกฎ
หากบ่าวจะกลับไปเยี่ยมบ้านก็ต้อง..." เขายังไม่ทันพูดจบ พอเห็นฉันห่ม
เสื้อคลุมเดินออกมาตาก็แทบถลนออกนอกบ้าน

"ฮึๆ จินซุ่นเออร์ตกใจขวัญกระเจิงไปเลย" เสี่ยวเถาพูดก๊วหัวเราะ
อยู่บนรถ เธอลืมนสนิทเลยว่าตัวเองกำลังวุ่นวายใจอยู่

เมื่อซักแม่น้ำทั้งห้าแล้วจินซุ่นเออร์ไม่ยอมทำเดียว ฉันเลยบอกเขาว่า

ถ้าเขายังพูดอีก ฉันจะถอดเสื้อคลุมเดินเปิดหน้าเปิดตาออกไปเลย คนโบราณ
ยังเคยเข้าใจผิดเห็นขงจื้อเป็นหยางทูเลย* แล้วฉันจะต้องกลัวอะไร

แม้ว่าฉันขุนเออร์จะไม่รู้จักว่าอะไรคือขงจื้อ อะไรคือหยางทู แต่พอเห็น
ว่าฉันตั้งใจแน่วแน่ว่าจะไปก็ได้แต่สิ่งให้เพิ่มองค์รักษ์ติดตาม แล้วเรียกให้
สาวใช้อีกสองคนตามไปด้วย แถมยังกำชับสิ่งความกันอีกเป็นหมื่นรอบ

"ต่อให้เขาวิ่งไปรายงานองค์ชายสิบสามตอนนี้ก็ไม่ทันแล้ว" ฉันหัวเราะ
เสี่ยวเถายิ้ม เธอมองฉันรอบหนึ่ง ฉันถอนหายใจ

"รู้แล้วว่าแม่คุณ รอเจ้าไปรำลึกความหลังเสร็จแล้วพวกเราก็จะกลับ
กันทันที ข้าไม่เฟิ่นผ่านวุ่นวายแน่นอน"

เสี่ยวเถาหัวเราะออกมา แบบนี้เธอจึงค่อยวางใจได้

ผ่านไปพักหนึ่งบนท้องถนนก็เริ่มคึกคักขึ้น ใจฉันเต้นตึกตัก คนเยอะ
ขนาดนั้น เสียงแข็งแซ่ กลิ่นหอมนานาชาติผสมผสานกัน ทั้งหมดนี้ล้วน
ทำให้ใจฉันคึกคักมีชีวิตชีวา รู้สึกราวกับตัวเองได้เข้าเมืองเป็นครั้งแรก
ยังไยยังงั้น ฉันพยายามยื่นหัวออกไปดูสุดชีวิต ครู่หนึ่งถึงนึกขึ้นมาได้ว่า
เสี่ยวเถายังอยู่ข้างๆ เลยกลั้วว่าเธอจะล่อเอา แต่ที่ไหนได้ พอหันไปมอง
กลับเห็นเธอกำลังบิบบชอบหน้าต่างแนบ ฉันทึกอยากหัวเราะ แต่ก็ถอด
ถอนใจออกมาไม่ได้ ทุกที่บนถนนเต็มไปด้วยบรรยากาศรื่นเริงของเทศกาล
ผู้คนเยอะแยะมากมาย เสียงหัวเราะครึกครื้น เสื้อผ้ารองทำใหม่เรียงราย
ตระการตา โคมไฟที่บรรดาชาวบ้านร้านค้าทำขึ้นมากมายประดับอยู่ริมถนน
มีทุกสีทุกชนิด สวยสดงดงามจริงๆ

ขณะที่กำลังเคลิบเคลิ้มใจลอยอยู่นั้น รถก็หยุดลงที่วังขององค์ชายเจ็ด

* ขงจื้อกับหยางทูหน้าตาคล้ายกันมาก ครั้งหนึ่งขงจื้อเคยเกือบเป็นอันตรายถึงชีวิตเนื่องจากถูกเข้าใจผิดว่าเป็นหยางทู

ซึ่งตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเมือง ผู้คนบางตาลงมาก ถนนหนทาง กึกกว้างขวางขึ้นเยอะ พอเห็นเสี้ยวเงาตื่นตื่น ฉันเลยได้แต่ยิ้มปลอบใจ ว่าอีกเดี๋ยวก็พบกันแล้ว

ฉันสั่งให้สารภีเข้าทางประตูข้าง จนรถมาถึงบริเวณไม่ไกลนักฉันก็พบว่าประตูใหญ่ดูเหมือนจะมีรถม้าเยอะแยะ ผู้คนมากมาย เลยรู้สึกแปลกใจ แต่มาถึงแล้วนี่ จะให้กลับเพราะคนเยอะก็ไม่ได้ ฉันเลยปิดม่านลงแล้วสั่งให้คนขับรถระวังอย่าไปทางที่ผู้คนอยู่รวมกัน

เสี้ยวเงาหลงจากรถด้วยความระมัดระวัง สาวใช้อีกคนกับขันที่อีกคนไปกับนางด้วย ฉันนั่งฟังเบาะรถอย่างผ่อนคลาย ไม่ได้สนใจอะไรมาก เปิดผ้าม่านที่ห้อยอยู่กับหน้าต่างออกเล็กน้อย ลมหนาวจึงพัดเข้ามาข้างใน ปกติตอนอยู่ที่วังฉันรับรู้ได้เพียงแค่ความหนาวเหน็บของลม แต่ที่นี้ฉันกลับรู้สึกสดชื่นด้วย

ได้แสงไฟมีดสลัสนั้น หน้าประตูใหญ่ของวังองค์ชายเจ็ดอีกทีก็ครึกโครมอย่างไม่มีอะไรมาเทียบได้ สงสัยจะจัดงานเลี้ยงปีใหม่กันอยู่เมื่อก่อนฉันเบื่อหน่ายมากที่จะต้องวิ่งรอกร่วมงานเลี้ยงทุกงานที่ไม่สามารถปฏิเสธได้ ยิ่งเคยพูดกับคนอื่นเสียเลยว่าจะฉลองเทศกาลนี้ เหนื่อยกว่าทำสงครามอีก ในสงครามหากเห็นใครขัดลูกตาลงมือฆ่าไปก็จบ แต่ในงานเลี้ยงนี่สิ ไม่ว่าจะฝั่งตรงข้ามจะน่ารังเกียจแค่ไหนก็ต้องคอยปั้นยิ้มจอมปลอมส่งให้อยู่ดี อันเสียงฟังแล้วหัวเราะร่วน ฉันคิดถึงเรื่องนี้แล้ว เผลอยิ้มออกมา

ประตูด้านข้างเงียบสงบแตกต่างจากประตูใหญ่อีกทีก็ครึกโครมอย่างชัดเจนชวนให้รู้สึกพิลึก ฉันรู้สึกได้ถึงแสงสว่างจากแสงไฟด้านข้าง

จึงไหลหัวออกไปดูข้างนอก ที่แท้เป็นเพราะข้างกำแพงประดับประดาไปด้วย โคมไฟมากมายนี้เอง บนกำแพงสูงพอมองเห็นศาลาสลัวๆ โคมไฟนั้นออกมา ฉันทมองไปรอบๆ เห็นว่านอกจากพวกเราแล้วก็มีเพียงป่าวรับใช้ของ องค์ชายเจ็ดเท่านั้นที่คอยเดินตรวจตรา ฉันทคิดอยู่สักพักก็เลิกมานเดินลง จากรถ แล้วโบกมือห้ามเหล่าองครักษ์ที่ทำท่าจะตาม

"ข้าแค่จะไปดูโคมตรงนั่นเอง"

พวกเขาเห็นว่าไม่ไกลก็เลยยอมหยุดฝีเท้า แต่สายต่ายังคงจับจ้อง มาที่ฉันทอย่างไม่วางตา

โคมดอกบัว โคมแปดเหลี่ยม โคมหมุน โคมไฟมากมายนับไม่ถ้วน ล้วนวิจิตรงดงาม เต็มไปด้วยความคิดสร้างสรรค์และความประณีต สิ่งเหล่านี้ล้วนหาไม่ได้อีกแล้วในยุคของฉันท อีกอย่างฉันทรู้ว่าโคมที่แขวนอยู่ ที่นี้เป็นเพียงโคมธรรมดาเท่านั้น โคมที่ฝีมือยอดเยี่ยมยิ่งกว่านี้ย่อมต้อง จัดอยู่ในวังขององค์ชายเจ็ดเพื่อรอให้พวกเขาได้ร่วมดื่มด่ำชื่นชมแน่นอน

ฉันทไม่รู้รู้สึกผ่อนคลายแบบนี้มานานแล้ว แท้จริงเดินเตร่ไปทั่วบริเวณ ได้เงาแสงโคม มองอันนี้ที่อันนั้นที่จลิมเวลาไป ขณะที่ฉันทกำลังครุ่นคิด อักษรปริศนาบนโคมหมุนอยู่นั้น ข้างหลังก็มีเสียงม้าดังขึ้น ฉันทตกใจ หันกลับไปมอง

ที่ที่ฉันทอยู่นี้ค่อนข้างมืด มองอะไรได้ไม่ชัดนัก แต่ถ้าดูจากบริวารที่ ติดตามมาด้วยรวมถึงลักษณะรถม้าแล้ว ผู้มาคงมีฐานะไม่ธรรมดาแน่ กระนั้นสำหรับฉันทที่ตรงนี้ก็ยิ่งถือว่าสว่างไปสักหน่อยอยู่ดี ฉันทรีบกำหน้า ดึงเสื้อคลุมปิด แล้วเร่งฝีเท้าเดินไปทางที่พวกองครักษ์อยู่

ประตูเล็กซึ่งอยู่ไม่ไกลนักถูกเปิดออก เสียงเวรรีบเดินนำพวกสาวใช้

ออกมา พอเห็นว่ามีคนมาเธอเลยรีบเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น ตอนที่ฉันเดินมาถึงข้างรถม้า เสี่ยวเถาก็เดินจวนจะถึงหน้าฉันแล้วเช่นกัน

กลุ่มองครักษ์ชั้นที่เพิ่งมาหยุดอยู่ไม่ไกลนั้นเห็นรถม้าประดับประดาสีล้นของพวกเราที่รู้ว่าเป็นคนของเจ้านายสักคน จึงไม่ได้เดินมาสอบถามอะไร เพียงแต่ยื่นล้อมรถม้าบุ๋มน้ำมันคันนั้นไว้อย่างมิดชิด ส่วนสาวใช้อีกกลุ่มก็กำลังช่วยประคองคนข้างในให้ลงจากรถ

ฉันเห็นเสี่ยวเถาเดินใกล้เข้ามาแล้วก็โบกไม้โบกมือให้พวกองครักษ์พวกเขาริบเปิดม่าน วางชั้นรองเท้า คอยดูแลให้เราขึ้นรถ ทว่าเสี่ยวเถาคงจะรีบเร่งเกินไป พอเธอเข้าใกล้ฉันก็ร้อง 'ว้าย' ออกมา ร่างเธอเซจนเกือบจะล้มลง ฉันรีบยื่นมือไปดึงเธอไว้ หน้าเธอขาวซีดไปทั้งหน้า มองดูยังเห็นคราบน้ำตาจาง ๆ อยู่ พอเห็นฉันหรือตาสำรวจเธอก็ละล้าละลี้รีบบอกไม่เป็นไร

ฉันรู้ว่าต่อให้เกิดเรื่องอะไรจริงก็ยังไม่ควรถามเธอตอนนี้ แล้วก็อย่าเพิ่งคิดให้มากด้วย ขณะที่กำลังจับแขนเธอจะขึ้นรถอยู่นั้นก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังมาจากข้างหลัง ฉันตกตะลึงหันกลับไปมอง สาวใช้คนหนึ่งกำลังเดินมา

"พี่สาวท่านนี้กรุณาหยุดก่อน"

ฉันกับเสี่ยวเถามองหน้ากัน ฉันรีบหันกลับอย่างรวดเร็ว ส่วนเสี่ยวเถาเดินหน้าไปสองก้าว ได้ยินเสียงเธอหัวเราะถาม

"แม่นางผู้นี้มีธุระอะไรหรือ"

ใจฉันเต้นรัวอย่างรุนแรง หูได้ยินสาวใช้คนนั้นหัวเราะว่า

"นายหญิงของพวกเราคืนเสียงแม่นางมาก จึงอยากเชิญไปทางโน้นสักหน่อย"

ฉันขมวดคิ้ว แต่เอาเถอะ เดิมเสี่ยวเถามักจะตามฉันเข้าออกวัง

ของพวกเขาเชื่อพระวงศ์อยู่แล้ว จะมีคนจำเธอได้ก็คงไม่แปลกอะไร อีกอย่าง
อื่นเสียงก็ฟังโทษแล้ว บ่าวไพร่ได้อำนาจจะออกมาข้างนอกบ้างไม่ใช่เรื่องใหญ่
ฉันสบายใจขึ้น คิดว่าตัวเองรีบขึ้นรถมาก่อนเป็นดี แต่ยังไม่ทันจะขยับตัว
เสียงฝีเท้ามากมายก็ดังมาจากข้างหลัง

"เสี่ยวเถา นั้นเจ้าใช่หรือไม่"

เสียงที่ฉันไม่เคยได้ยินมาก่อนลอยมาพร้อมความอ่อนโยนในน้ำเสียง
นั้น ฉันอดแปลกใจไม่ได้ ใครกันนะ เธอรู้จักเสี่ยวเถา แต่ทำไมฉันถึง
ไม่รู้จักเธอ

ยังไม่ทันจะคิดต่อก็ได้ยินเสียงเสี่ยวเถาที่อยู่ข้างหลังสุดลมหายใจ
เฮือกหนึ่ง ลึกๆ แล้วฉันอยากหันกลับไปดูจริงๆ ว่าเป็นใคร แต่ยังไม่ทันขยับ
น้ำเสียงสั้นๆ ของเสี่ยวเถาก็ดังมาให้ได้ยิน

"คุณหนูรอรอง"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)